

Arrest

nr. 58 101 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 1 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEFEVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(M.A.) (...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.02.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Uit het verslag van de arts-attaché van 15.09.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Pakistan.

Betrokkene kan ook reizen, en er blijkt geen noodzaak tot mantelzorg.

De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Pakistan.

Wat de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging betreft verwijzen we naar de correspondentie met de Belgische ambassade in Islamabad van 17.11.2008 (beschikbaar in het administratief dossier) waaruit blijkt dat in de publieke hospitaals de medische zorgen praktisch gratis zijn en ook meerdere NGO's gratis medische zorgen verstrekken.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

De tweede bestreden beslissing luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de gemachtigde van de de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

meegedeeld op 22/09/2010 wordt aan (A.M.), geboren te (...) (Pakistan), op (...) van Pakistaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 30/12/2010, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slovakije, Tsjechische Republiek en van Malta tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

0 De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15/12/1980).

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 3ter van de wet van 15 december 1980. Gezien de nodige nazorgen die vereist zijn bij behandeling van Hepatitis C dient verzoeker opgevolgd te worden door een arts. Bij deze ernstige ziekte bestaat er een zeer grote kans (80%) dat de ziekte chronisch wordt. Verwerende partij verwijst in haar weigering naar de publieke hospitalen alwaar verzoeker de nodige zorgen zou kunnen krijgen. Deze hospitalen liggen echter in Islamabad, terwijl verzoeker zijn woonplaats had in Azad Kasjmir. Dit dorp ligt enkele uren verwijderd van een publiek hospitaal. Privé-hospitalen zijn te duur geworden voor verzoeker, die slechts een povere levensstandaard heeft. Een degelijke opvolging zit er niet in indien verzoeker terugkeert naar Pakistan. Bovendien leeft verzoeker met zodanig veel angst bij het leger van Pakistan te moeten gaan, dat dit enorm veel stress met zich meebrengt. Dit uit zich uiteraard op het fysieke welzijn van verzoeker en zal niet verbeteren wanneer hij zich daadwerkelijk in Pakistan zou bevinden. De beoordeling van het risico en van de mogelijkheden van behandeling in Pakistan, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hierover wordt in de beslissing van verwerende partij verwezen naar de correspondentie met de Belgische Ambassade in Islamabad. Er wordt gezegd dat Islamabad over publieke hospitalen beschikt, die (bijna) gratis zorgen verlenen. Deze informatie dateert echter van 17 november 2008. We zijn ruim 2 jaar later, waardoor deze correspondentie verouderd is. Gezien de slechte weersomstandigheden van afgelopen zomer kan de situatie daar volkomen veranderd zijn. Sommige dorpen werden door modderstromen compleet van de kaart geveegd. De toegang van en naar de hospitalen is er onzeker."

2.2. Wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, zal dit veelal precies zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten (RvS 15 september 2010, arrest nr. 207 380).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat *"in de publieke hospitaals de medische zorgen praktisch gratis zijn en ook meerdere NGO's gratis medische zorgen verstrekken"*. Verzoeker betoogt: *"Deze hospitalen liggen echter in Islamabad"*. Deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier. Uit de correspondentie met de Belgische ambassade in Islamabad van 17 november 2008, dat het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekers medische aandoening kan worden behandeld in Pakistan, dat de medicatie beschikbaar en goedkoop of praktisch gratis is en dat ook meerdere NGO's gratis medische zorgen verstrekken. Verzoeker betoogt voorts op algemene wijze dat de correspondentie met de Belgische ambassade in Islamabad van 17 november 2008 verouderd is en dat door *"de slechte weersomstandigheden van afgelopen zomer de situatie daar volkomen (kan) veranderd zijn"*, zonder deze bewering te betrekken op de streek waarvan hij afkomstig is. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij in het leger moet. Verzoeker maakt geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC